

Zdravíčko dospělouši,

tak jsem zase tady! Na úvod mám pro vás opět pár informací od mých osobních lékařů. Včera jsem byl u kyčlologa. Kloubíky mám v pořádku, ještě mě chtějí vidět za 2 měsíce. Dneska byl na řadě miminkolog. Aktualizovali tam moje míry: natáhl jsem se odminula o další 3 cm na 66 a vážím už – teď se držte – 7,45 kg! Včeličky tentokrát nebyly, trochu sípu, a tak mám přijít za týden.

Jináč co je u mě nového? Inu, všechno kolem mě je nové a já každý den něco nového zažiju. Minule jsem vám psal o tom, jak se mnou experimentovali v oblasti jídla. To jak mi dali cosi jiného než mlíčko. V současné době to papání ze lžičky už patří k mé každodenní rutině. Můžu vám prozradit, že už jsem za tu krátkou dobu měl v bříšku docela dost zvířátek: Už jsem dlabal hovězí, telecí, kuřecí, taky krůtu, jehně a dokonce i králíka. Jo a taky prase. Co do konzistence to sice všechno vypadá více méně stejně – jako kašička, ale chuťově v tom přece jenom nějaké rozdíly jsou. Táta s mámou mi říkali, že mi z těch zvířátek chybí už jen kočka a pes. Tak nevím, kdy přijdou na řadu. Ale oba se při tom tak potutelně usmívali, tak netuším, co si o tom myslet...

Osobně si ale myslím, že mi toho jídla dávají málo. Dostávám totiž krom těch věcí na lžičku i mlíčko v lahvičkách, a když to dopiju, tak už mi nechtějí nic dát. Divné, co? Čekal bych, že dopiju jednu lahvičku a dostanu další. A po ní další. A nic! Prý jsem Matesánek. Toho člověka neznám. Začínám se tedy strachovat i o tu jednu flanděru a běda, když mi ji chtějí sebrat ve chvíli, když z ní ještě něco teče! To secvaknu dásně, veškerou svou sílu dám do rukou a zatnu a nepustím – a budu se klidně přetahovat. I přes tu podvýživu se mi však podařilo přibrat 1,40 kg. Jsem šikula. :-)

A máte mě vidět, když moje bříško volá „Hlad!“. Adekvátně s tím já volám „HLAD!!!“ (nelze to přeslechnout) a jídlo se teprve ohřívá v jakémsi udělátoru. Neuvěříte, jak to ohřívání trvá! Myslel jsem si, že máte lepší vynálezy, co se týče oteplování jídla. Nechápu, že dokážete tak dlouho čekat. Když už pak konečně spatřím onu vysněnou a toužebně očekávanou lahvičku, nejraději bych se na ni hned vrhl! A celý se rozklepu. Naši mi říkají Hysterix. Natáhnu po lahvičce ruce a okamžitě ji umístím tam, kde už dávno měla být – do tlamičky!

Taky se snažím vypilovávat tu vaši podivnou hatmatilku. Ale asi to pořád dělám špatně, protože ať se snažím sebevíc sdělit vám své pocity, nedá se říci, že byste mi rozuměli. Zatím jsem ve fázi skládání slabik, nejraději stejných v řadě za sebou. Takže často hovořím o „ba-ba-ba“, „ma-ma-ma“ nebo „pa-pa-pa“. Jsem docela hrdý na to, jak mi jde písmenko „b“. Umím už říct i „bé“ a „bú“. Taky se mi už povedlo „mé“ – na to mi naši řekli, že jsem teda pěkný Kozlík Matěj. :-) Jak už jsem ale avizoval v úvodu, pořád se s váma nějak nemůžu domluvit. Tak já budu zkoušet dál! Už jsem pochopil, že vy se tu mou jednoduchou, avšak efektivní řeč učit nebudete. Škoda.

Kromě zdokonalování svých verbálních dovedností usilovně pracuju i na těch fyzických. Umím se už hbitě překulit na bříško – nedělá mi to problém. Tedy pokud neležím na moc měkké podložce, do které se spíš bořím, anebo je kolem mě málo místa – např. v postýlce, když je obsazená hračkami. Když se překulím na bříško, koukám se na svět se vztyčenou hlavou. Ale jakýkoli pohyb vpřed zatím nenastává. Kopu sice usilovně nožičkami do země, ale „nejede to“. Táta říká, že prý plavu a že s takovým pohybem to na souši moc daleko nedotáhnu. Ale taky říká, že všechno má svůj čas a až přijde ten můj, tak se ze mě taky stane samohyb. Tak mu budu věřit.

Ostatně jak mi to jde na tom bříšku, můžete vidět na následujících snímcích. Na tom prvním jsem na takové modré dece, na které jsou přišity různé látky i vystouplé látkové předměty (žába, červ či housenka apod.). To mě docela baví, protože jak už o mně víte, rád svými nehtíky zkoumám nejrůznější povrchy.

Na dalším obrázku si zase hovím na bříšku na gauči u nás v obývací místnosti. Taky můžete spatřit, kolik mám na tom svém místečku hraček! Jen tak na okraj – všechny už prošly mým ústním analyzátozem.

Musím ale přiznat, že je to na tom bříšku docela makačka. Jednak to kopání nožičkami s nulovým posunem vpřed dost vysiluje, ale hlavně udržet tu mou velkou hlavu vzhůru není fakt žádná sranda! Občas se mi stane, že mě hlava celého převáží na stranu a já pak skončím na boku...

Na konec jsem si ještě nechal pár obrázků z mých „sezení“... Ne, nebojte, tolik pokroků jsem za tu dobu zase neudělal; sám se posadit ještě neumím. Buďto mě při tom někdo drží, anebo mě kolem dokola vystelou měkkýma věcmá a opřou o nějaké opěradlo. Většinou mi to ale samo moc nedrží a zhroutím se na levou nebo pravou stranu, někdy dopředu, a tak mě musí pořád někdo hlídat. Na prvním obrázku si hovím na gauči, na zbývajících dvou v pohodlném domácím oblečku v bačkůrkách na tátově křesle.

Tak to by bylo pro dnešek všechno. Musím končit, neboť dnes jedu za tetou a strejdou do Úpice. Mějte se hezky, nechytněte nějakou podzimní breberku a zase někdy!

Váš Matýsek